

der ved dog paa ingen Maade forhindrer Opnaaelsen af det Resultat, som man egentlig har tilsigtet. Den ærede Rigsdagsmand gjorde en Bemærkning, som forekom mig ganske rigtig, nemlig at det maatte tænde være ønskeligt, at Lovforslaget blev henvist til Finantsudvalget. Derimod skal jeg ikke have Noget at indvende, men selv om det ikke sker, selv om Lovforslaget altsaa enten fremmes uden Udvalg eller henvises til et andet Udvalg, har det været min Mening, at jeg, forudsat at Sagen blev afgjort nogenlunde hurtigt, saaledes som jeg har tænkt mig det — men man kan jo tage fejl i sine Beregninger — vilde søge Leilighed til at forhandle med Finantsudvalget for at opnaa, at disse Stiftelser allerede for næste Finantsaar bleve opførte i Finantsloven overensstemmende med den Tanke, hvorfra Lovforslaget gaar ud. Jeg tror ikke, at der vilde være Noget til Hinder derfor. — Med Hensyn til den første ærede Tale skal jeg blot endnu tilføje, at jeg maa tilstaa, han beredte mig en Skuffelse, idet jeg dog havde troet, at jeg ved denne Leilighed. — hvad jeg vilde sætte Pris paa som en sjelden Undtagelse — kunde faa hans Stemme med; men ogsaa her brast mit Haab. Forrige Gang talte det ærede Medlem om, at han var stemt for den Forandring, hvorom her er Tale, men idag har han søgt at begrunde, hvorfor han maatte være derimod. Det har virkelig været mig umuligt at følge det ærede Medlems hele Raisonnement i denne Henseende, men jeg skal læse hans Foredrag igjennem, og maatte det da bliver mig klarere; det forekommer mig imidlertid, at der ikke deri indeholdtes Noget, som gav Sagen en forandret Belysning imod sidst, da han udtalte sig, saaledes som jeg nylig har anført. Den ærede Rigsdagsmand kom overmaade ofte til at bruge Udtrykket „tendentios“, men ogsaa Meningen dermed blev mig fuldstændig uklar, selv efterat det saa mange Gange var kommet frem. Det, han berørte, er Noget, som i den Grad foreligger klart og simpelt, at det paa ingen Maade egner sig til dette mystiske Navn af det Tendentiose, hvorved man i Almindelighed tænker sig noget i det skjulte paa en underfundig Maade Virkende. Her har Sagen foreligget simpelt og klart, og

der er ikke stet nogenstomhelst Forandring ved, hvad der her er kommet frem. Det er ganske sandt, at her er Spørgsmaal om enten at gjøre et Skridt fremad, som maa erkjendes for i flere Henseender at have sin Betydning og for i flere Retninger at kunne opfylde, hvad man har anset for hensigtsmæssigt, eller ogsaa at blive staaende paa det Standpunkt, hvorpaa vi nu ere. Selv om man imidlertid ikke skulde opnaa Alt, hvad man ønskede at faa, bør man dog ikke sige: Naar vi ikke kunne faa Alt, ville vi slet Intet have; men det er jo det Standpunkt, hvorpaa vi saa ofte have staaet og sandsynligvis ofte ville komme til at staa, om det end ganske vist for Regjeringen ikke er meget glædeligt, naar den med fuld Overbevisning er gaaet den Vej, som den ansaa for at være den for dens Vedkommende eneste forsvarlige, ja endog er gaaet saa vidt som den paa nogen Maade kunde, selv med Overvindelse af andre Kræfter, som have gjort sig gjældende. Naar Folkethinget som sagt ikke vil gaa den her foreslaaede Vej, fordi man ikke kan komme til at gaa et andet og længere Stykke, vil det jo med Hensyn til nærværende Sag heller ikke være saa overordentlig farligt, at der deri skulde ligge noget sært Betænkeligt. Man kan jo nemlig blive staaende, hvor man nu i en Række af Aar har staaet, men det synes dog at maatte frembyde sig, at der vil opnaas en hel Del ved det, som her er foreslaaet. — Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds gjorde en Sammentiligning, som jeg tilstaaar var mig høist uforklarlig, nemlig med den geistlige Lønningslov. Om den have vi nu talt saameget, og der vil jo senere blive end mere Leilighed til at tale om den; men jeg ser ikke, at der skulde kunne være nogen sær Opfordring til at anstille en saadan Sammentiligning her, hvor den aldeles ikke hører hjemme. Det ærede Medlem kan være af den Formening, at man virkelig begaar Noget, der kan betragtes, om ikke som en Krænkelse, saa dog som noget Urigtigt ligeoverfor Folkethinget, naar man giver nogenstomhelst almindelig Lønningslov, naar man giver Bestemmelser, som kunne kaldes Pensionslove, Lønningslove eller Lignende, idet han kan sige, at der derved lægges et Baand paa Fol-